

Een preek van J.C. Philpot: Lijden en de weldaden daaruit voortvloeiende
uitgesproken in Londen op zondagavond 14 augustus 1853
overgenomen uit Zestal leerredenen, deel 6

“De God nu aller genade, Die ons geroepen heeft tot Zijn eeuwige heerlijkheid in Christus Jezus, nadat wij een weinig tijds zullen geleden hebben, Dezelve volmake, bevestig, versterke en fundere ulieden.” 1 Petrus 5:10

Toen Petrus met zijn lijdende Heere in de hof van Gethsémané was, was hij niet bekwaam om een brief te schrijven aan de gemeente van God. De hand, die het zwaard uit zijn schede trok om Malchus het rechteroor af te houwen, was niet de hand om de pen van één door de Geest gedreven apostel te besturen. Gelijk vele goede mensen in de dagen der eerste liefde, zo betoonde ook Petrus toen meer ijver dan kennis, meer vleselijke vurigheid dan diepe onderwijzingen des Geestes en rijke bevinding van de liefde Gods te hebben. Had hij toen geschreven, hij zou waarschijnlijk zijn pen gebruikt hebben gelijk zijn zwaard; en in het neervellen der vijanden van Sion kon hij misschien onwetende enige van haar vrienden hebben neergeslagen. Maar nadat hij gegaan was door vurige ovens van verdrukking, ontdaan was van de droesem en het schuim van zichzelf, en door de genade Gods vertederd en vermurwd was, toen was hij, door de inblazing van de gezegende Geest en de aanroering van zijn pen met Zijn heiligende genade, bekwaam, om deze brief te schrijven zo vol kracht en zaligheid, en zo overladen met de rijke bevinding der Goddelijke waarheid. Ik weet niet of gij, bij het voorlezen van het eerste hoofdstuk van deze zijn eerste brief, dezelfde opmerking had gelijk als ik. Velen toch zijn van oordeel, dat het lezen van Gods Woord een zeer onbelangrijk gedeelte der dienst van God is; en evenwel reken ik het verzuim daarvan, gelijk het in sommige gemeenten geschiedt, tot groot nadeel van het volk. Maar bij het lezen van Gods Woord deze morgen, trof mij de rijkdom en de diepte der Goddelijke waarheid waarmee dit gedeelte van Gods Woord mij toescheen ten boorde toe vol te zijn.

Wij zien het aan Petrus dus, hoe hij door de oven der verdrukking en verzoeking vertederd, vermurwd en gevormd was; en hoe hij, nadat genade deze gezegende uitwerkselen in zijn ziel gewerkt had, onder de ingeving des Heiligen Geestes kon neerzitten, en deze brief schrijven tot opbouwning en stichting van de gemeente van God door alle tijden.

De voorname hoofdzaak der woorden, die ik u tot tekst heb voorgelezen, en waarover ik met Gods zegen in dit uur zal trachten een weinig te spreken, is lijden, en de weldaden, die daaruit voortvloeien. Doch, om ons onderwerp meer duidelijk te maken voor uw gemoed, en het des te krachtiger op uw consciëntie te binden, zo zullen wij onze tekst in vier voorname hoofddelen splitsen. Ik zal trachten te spreken:

- I. Over de volheid en vrijheid der genade.
- II. De heilige en hemelse roeping der kinderen Gods.
- III. De noodzakelijkheid en natuur van het lijden.
- IV. De gezegende weldaden en Goddelijke vruchten, die daaruit ontspringen.

Gij zult deze keten in onze tekst vinden uitgeschetst; en het zal mijn bezigheid zijn, onder de bekwammakende genade des Heeren, deze waarheden voor u open te leggen, met het oog op- en de verwachting van de Heere, dat Hij Zijn eigen Woord met kracht aan uw consciëntie moge toepassen.

I. Over de volheid en vrijheid der genade. 'De God aller genade.' Hoe zoet is dat woord genade voor iedere door God onderwezen ziel! Maar er is, voor mijn gemoed, iets bijzonder aangenaams en schoons in de uitdrukking, die de apostel hier bezigt: 'De God aller genade.' Het is alsof hij onze harten ineens tot de fontein wil leiden; alsof hij ons beval, niet op de stroom te zien, maar in de oefeningen en het uitgaan van het geloof onze ogen en beschouwing te wenden tot de altijd vloeiende Fontein van alle genade.

Wij kunnen dit gedeelte van ons onderwerp ontkenner- en stellenderwijs beschouwen. God is

'de God aller genade,' en daarom is er geen genade, dan die, welke van- en uit God is.

Ontkennender wijs. Menigeen schijnt geneigd te zijn onbehoorlijk te vergroten en te verheffen, wat genoemd wordt: de middelen der genade. Het is zo, door dezelve werkt de Heere, en het behaagt Hem om langs die weg Zijn genade mee te delen; maar wat zijn ze zonder Zijn zegen? Als wij over straat gaan gebeurt het wel, dat wij de bestrating zien opgebroken tot herstelling van de pijpen en buizen, die daaronder liggen. Maar nu, wat zijn deze pijpen op zichzelf? Gelijk zij trouwens het water naar de begeerde plaats leiden, zo geven zij van zichzelf geen water, en zijn voor zover van geen nut. En, mijn vrienden! wat is al ons bidden, prediken en het waarnemen der ordinanties van Gods huis op zichzelf? Het zijn slechts pijpen; en zij hebben nodig, dat het water der genade door hen zal vloeien, zullen zij ons enigszins nuttig zijn. En zeg mij, wanneer het water der genade door deze in de ziel vloeit, waaraan zijn wij dan onze dank schuldig? Aan het water of aan de buis? Het is de stroom van barmhartigheid en genade, die in de ziel vloeit, waarvoor wij dankbaar hebben te zijn, en niet voor de blote waterleiding langs welke die genade werd meegedeeld.

Doch stellenderwijs is Hij 'de God van alle genade.' Zien wij hoe en in welke zin, dan zullen wij ontdekken, dat Hij dat is van alle genade, in al haar onderscheiden delen, takken en bijzonderheden.

1. Daar is, bijvoorbeeld, overtuigende genade: want door de genade van God worden wij overtuigd van zonde. De pijlen der overtuiging in onze consciëntie geschoten, ons gevoelen zondaars te zijn, en het roepen om vergevende barmhartigheid kwam alles van God. God was de Auteur en Werkmeester van die gewaarwordingen, indien het een geestelijke overtuiging was. Hij was het, Die wondde; Hij doorstak; Hij doodde; Hij vernederde; Hij opende de wond; die niets noch iemand dan het bloed van Christus kon helen.

2. Maar Hij is ook de God der vergevende genade. Dezelfde genade, die wondde heelt wederom; dezelfde genade, die vernederde verheft ook; dezelfde genade, die uitkleedde dekt ook; dezelfde genade, die de donderen der wet predikte, verkondigt ook het van vrede sprekende Evangelie; en dezelfde genade, die de ziekte en het zeer ontdekt, brengt ook de balsem van Gilead aan, en openbaart de hemelse Geneesmeester. Daarom is Hij de God der vergevende genade in de zoete openbaringen van des Zaligmakers liefde.

3. Maar hoe menigmaal dwaalt de ziel af van haar hemelse Fontein! Zij wijkt gedurig van achter de Heere, maar genade openbaart zich in derzelve herstelling. David spreekt van deze herstellende genade, als hij zegt: 'Hij verkwikt mijn ziel.' Hij brengt ons tot de plaats terug waarvan wij zijn afgedwaald, en openbaart de rijkdommen Zijner vergevende liefde, en ontzegelt de Fontein eenmaal voor de zonde en de onreinheid geopend. Hij is het, Die aan de consciëntie toepast het bloed der besprenging, dat betere dingen spreekt, dan dat van Abel.

4. Maar misschien zijn wij het pad der vurige verzoeking doorgestaan, en soms nagenoeg overweldigd door een zee van droefenis en moeite. David kende daar ook iets van, als hij zeide: 'al Uw baren en Uw golven zijn over mij heengegaan.' Dan hebben wij ondersteunende genade nodig. 'Zijn linkerhand zij onder mijn hoofd, en Zijn rechterhand omhelst mij.' 'Van onder zijn eeuwige armen.' Als wij door de doolhoven der verdrukking gaan, in de oven der beproeving zijn, of geslingerd worden op de diepe wateren der droefheid, steeds zijn daar Zijn armen ter ondersteuning.

5. Doch wij hebben een hart 'arglistig, meer dan enig ding, ja dodelijk;' wij leven in een goddeloze wereld; dragen in onze boezem de zaden van alle zonden, en worden gedurig verzocht tot het kwaad, en welk een behoefte hebben wij dus aan bewarende genade. 'In de kracht van God bewaard door het geloof tot de zaligheid.' Daarvan is Hij ook de Bron en Werkmeester; want niemand kan een enkel ogenblik staan, tenzij hij door de almachtige kracht Gods omtuind en bewaard wordt.

6. En breekt de tijd eens aan, dat gij uw hoofd op de doodspeluw neerlegt, en het klamme doodszweet u in het aangezicht staat; wanneer uw oog breekt en gij deze wereld vaarwel moet

zeggen, en van alles wat daarin is te scheiden hebt, dan zult gij, uit Zijn volheid, genade tot sterven nodig hebben, om u alsdan in de ure des doods te onderschragen.

Zo is Hij 'de God aller genade.' Van al de genade, waarin zich ooit de gemeente mocht verheugen, van al de genade, die de gemeente immer behoefde of nodig zal hebben, is Hij de GOD. Beschouw eens de zon, die schone gelijkenis en dat schilderij (door de Heilige Geest Zelf uitgedacht) van de Zon der gerechtigheid. Hoe vele honderden, ja, duizenden van jaren heeft die heerlijke bol des daags al aan de hemel gestaan! Werp een blik op de duizenden oogsten, die onder haar weldadige invloeden zijn ingezameld; denk aan de miljoenen menselijke wezens die gespijzigd zijn door de vruchten, die zij wasdom gaf en rijp maakte. En nochtans schijnt zij voort met al haar oorspronkelijke warmte, licht en schoonheid. Zij is niet uitgeput, zij openbaart zelfs geen tekenen van uitputting, noch heeft zij iets van haar verwarmende en verlichtende kracht verloren. Zij is steeds de heerlijke bol des daags, schijnende, en al weder schijnende met dezelfde warmte, hetzelfde licht, dezelfde invloeden. Nu, zo is het ook met 'de God aller genade!' Duizenden harten heeft Hij verblijd door de stralen Zijner genade; duizenden van boetvaardige zondaars heeft Hij alreeds vertroost door de uitstorting van Zijn gunst, maar steeds blijft Hij de God aller genade, Dewelke desniettemin in rijke stromen van barmhartigheid, goedertierenheid en liefde tot Jezus' gemeente afdaalt. Och! waarom zijn wij toch vaak zo nauw als wij zijn, en de God aller genade uit het gezicht verliezende? Waarom blijven wij zoveel in het schepsel hangen, in plaats van ons te houden aan Hem, Wien te kennen het eeuwige leven is? 'De God aller genade!' Welk een verheven onderwerp, onze beschouwing overwaard! Veel zouden wij hiervan kunnen zeggen, doch de tijd roept mij, om verder mijn tekst na te gaan.

II. De heilige en hemelse roeping der kinderen Gods. 'Die ons geroepen heeft tot Zijn eeuwige heerlijkheid in Christus Jezus.'

Wellicht is hier iemand in het midden, die bij zichzelf aldus dacht: 'Dit alles zal ongetwijfeld wel waarheid zijn; maar wat deel heb ik daaraan?' Ik hoor van de God aller genade; maar heb ik wel genade?' Heeft de God aller genade Zijn genade aan mij verheerlijkt?' Ja, gij moogt uzelf die vraag wel doen, als gij in overweging neemt, hoe weinigen er zijn (vergelijkenderwijs gesproken), die met de genade Gods beweldadigd zijn; maar ziet dan ook wat u een kennelijk deel daaraan geeft. Wat stelt u in het bezit van die genade? 'Die ons geroepen heeft tot Zijn eeuwige heerlijkheid in Christus Jezus.' Roeping, ons tweede punt van beschouwing, openbaart een aandeel in de genade Gods, en in de God aller genade. Door dezelfde apostel worden wij vermaand: 'Onze roeping en verkiezing vast te maken.' Door met God te worstelen, dat Hij ze ons zeker zal maken, door haar aan ons binnenste te verzegelen met Zijn eigen hemelse getuigenis, en het onze harten zo duidelijk en klaar te maken als de zon aan de hemel. Doch niet ieder kind van God mag het geschieden, zó zijn roeping en verkiezing vast en zeker te maken. Daar zijn er, die gelijk Bésazar, het schrift aan de wand niet kunnen lezen, en daarom een Daniël behoeven, om het voor hen te ontcijferen; maar zij hebben geen uitlegger, die hen één letter kan voorlezen. Neen; daar zijn velen van Gods kinderen, die hun eigen bevinding niet kunnen lezen; zij kunnen hun eigen genade niet uitschetsen, noch voor zichzelf hun eigen roeping duidelijk maken. Zij hebben derhalve een Uitlegger nodig, gelijk Elihu zegt: 'Eén uit duizend, Die hen kan verlossen, dat zij in het verderf niet nederdalen,' om hun aan te wijzen, hoe het werk des geloofs in hun zielen te lezen. Dit is het nut en de weldaad ener bevindelijke bediening: om u te ontdekken datgene, wat gij anderszins niet zoudt leren, het werk Gods zichtbaar te maken hetwelk voor uw ogen verborgen is.

Er is hier dus sprake van een 'roeping.' Deze roeping is - 'van God;' in Christus Jezus;' 'tot Gods eeuwige heerlijkheid.'

Goddelijke roeping is een bijzonder werk Gods aan de ziel, een afzondering van de wereld, zowel de belijdende als de onheilige, een ten onder brengen van hoge verwachtingen, een doorpriemen van de consciëntie met overtuigingen, en het opwekken van verlangende begeerten naar Christus, met een uitgaan tot Hem om barmhartigheid; de ziel met gewezen en smeking leidende aan de voeten van de Middelaar; en dan, op Gods eigen tijd en wijze, Christus dierbaar makende, Zijn Persoon, Zijn bloed en gerechtigheid ontdekkende, en de liefde Gods in het hart door de Heilige Geest uitstortende. Iets van deze Goddelijke onderwijzing te kennen, is een deelgenoot te zijn van die he-

melse roeping, en een zaligmakend werk in de ziel te bevinden. En overweegt deze treffende en hemelse woorden 'tot Zijn eeuwige heerlijkheid!' 'Geen oog heeft het gezien, geen oor heeft gehoord, en in geen mensenhart is opgeklommen, hetgeen God bereid heeft dien, die Hem liefhebben.' O! geroepen te zijn tot Gods eeuwige heerlijkheid, dezelve hiernamaals in haar volkomen schittering op de hoogten van Sion te beschouwen, die te genieten met een ziel bekwaam gemaakt om derzelve volle en eeuwig gewicht te dragen, en het lichaam tot een schathuis en onsterfelijk metgezel voor de verheerlijkte geest gevormd, en verrukt te worden met de openbaringen van Gods tegenwoordigheid en liefde door een eindeloze, heerlijke eeuwigheid. Welke vooruitzichten van hemelse gelukzaligheid, openbaren en ontdekken zich in deze woorden! Wat het volle genot van dit onuitsprekelijk gewicht van heerlijkheid wezen zal, is boven al de tegenwoordige begrippen der mensheid verheven; het gaat de bevassing der wijste heiligen te boven, en de bevinding van de diepst onderwezen gunstgenoot Gods reikt daartoe niet. Op zijn best, kunnen wij slechts een flauwe straal hebben van de heerlijkheid die God bereid heeft degenen, die Hem liefhebben. Maar zo is het niet met betrekking tot onze roeping. Evenwel, hoe moedeloos ook sommigen van des Heeren kinderen mogen wezen, zij zijn geroepen tot Zijn eeuwige heerlijkheid, om hier voor dezelve voor- en toebereid te worden, en hiernamaals dezelve rijkelijk te genieten.

III. De noodzakelijkheid en natuur van het lijden. Doch laat ons iets verder gaan. Wij zijn alsnog niet tot de wezenlijke hoofdzaak van ons onderwerp gekomen; wij waren steeds in het voorportaal en niet tot het innerlijk hof genaderd. Wij hebben ook de ingang te passeren, zullen wij in de onderscheiden delen der plaats ingeleid worden. Daar is geen ingaan in de heerlijkheid, dan door lijden; noch is er geen inkomen in de rijke bevinding der genade, zonder verdrukking en beproeving. Was het zo niet met Jezus? Wat zei Hij tot Zijn discipelen? 'Moest de Christus niet deze dingen lijden, en alzo in Zijn heerlijkheid ingaan?' Heeft de Heere Jezus niet de weg gelegd waarin wij te gaan hebben; en moeten wij hier niet Zijn lijdend beeld gelijkvormig worden, opdat wij Hem hiernamaals mogen gelijken in Zijn heerlijkheid? 'Indien wij met Hem lijden, wij zullen ook met Hem heersen!' Wanneer wij geen vereniging met Christus hebben in lijden, wij zullen niet met Hem verenigd zijn in heerlijkheid; en derhalve is het noodzakelijk met de Heere Jezus te lijden. Dan, juist dit lijden is zo diep beproevend voor het gemoed van Gods geoefend geslacht. Indien zij niet zo zwaar beladen waren, zij zouden, althans, zo menen zij, kunnen voortgaan; indien de weg gemakkelijk en het pad effen was, indien er geen beproevingen en verzoeking waren, zij zouden, ten minste naar hun eigen bevassing, welgemoed voortreizen. Maar wanneer zij in de vurige oven der verzoeking komen, en ingedompeld worden in een vloed van lijden en droefheid, dan schijnt hun geloof hen te begeven, en hun hoop te falen; zij waggelen heen en weer gelijk een dronken man, zij zijn radeloos, en geloven zelfs geen greintje genade in hun hart te bezitten.

Lijden is derhalve noodzakelijk; doch alhoewel het daar niet buiten kan, zo is het evenwel duidelijk, dat al Gods volk niet lijdt op dezelfde wijze, noch in dezelfde mate. God verkoos onze verdrukkingen voor ons. Hij weet, welke bijzondere beproevingen noodzakelijk zijn voor een ieder, die Zijn Naam vreest. Hoeveel verschillen wij in lichamelijke gesteldheid, opvoeding, levensgewoonte, gemoedskrachten, en natuurlijke geneigdigheden! En zo wij vanbuiten verschillen, zo onderscheiden zijn wij vanbinnen: de gedaanten van ons gemoed zijn zo onderscheiden als de trekken van onze aangezichten; en derhalve zou datgene, hetwelk voor mij lijden is u geen lijden wezen, noch het uwe voor mij. Wij hebben elk voor onszelf onze bijzondere weg van beproeving en lijden, welke God als onze weg afbaande. Sommigen lijden in hun gemoed, anderen in hun lichamen; deze lijden in hun bloedverwanten, genen in hun omstandigheden; de beproevingen van velen zijn voornamelijk in tijdelijke zaken, terwijl anderen alleen in geestelijke zaken de vurige doop hebben door te staan. Doch bij alle andere oorzaken en verscheidenheden van beproeving, is er voornamelijk één, die alle wedergeborenen gemeenschappelijk hebben: een dagelijkse, ja, onophoudelijke strijd met het lichaam der zonde en des doods, en de werkingen van het kwaad in het vleeselijk gemoed.

Doch de tijd laat het niet toe, om al het onderscheidene lijden, dat Gods volk te wachten staat of treft, in zijn bijzonderheden na te gaan en te ontwikkelen. Sommiger lijden is diepgaande, van anderen meer in lichtere mate; bij dezen is het kort, bij gene weer langer van duur; nochtans is het alles om éénzelfde voornemen uit te werken: om de ziel het lijdend beeld van Jezus gelijkvormig te maken.

Gij zult wellicht opgemerkt hebben, dat in deze keten een schone evenredigheid en overeenstemming te vinden is. Niet bij het begin treffen wij het lijden aan. Eerst is het: 'de God aller genade, de eeuwig vloeiende, overvloedige Fontein van alle goedheid en barmhartigheid, zijnde de Bron en Oorzaak van alles. Dan hebben wij de 'roeping', waardoor deze genade aan de ziel geopenbaard werd, waarvan Jezus Christus het gezegend Onderwerp, Voorwerp, Hoofdsom en Middelpunt is. En daarna komt 'lijden', de derde schakel in de hemelse keten. Eerst genade; vervolgens roeping; ten derde lijden. Indien derhalve dit laatste ontbreekt, dan is de keten niet volkomen. Indien de God van alle genade uw God is, dan heeft Hij u ook geroepen, en indien Hij u geroepen heeft, dan heeft Hij u ook een zekere mate van lijden toebedeeld, opdat gij, gelijk de apostel spreekt, 'de overblijfselen van het lijden van Christus vervullen zoudt', dat is: niet Zijn onderscheiden lijden, maar Zijn verdrukkingen in Zijn leden.

IV. De gezegende weldaden en Goddelijke vruchten, die daaruit ontspringen. En zo acht ik ons genoegzaam voorbereid om, met Gods zegen, over te gaan tot de onderzoeking van ons vierde en laatste punt: de weldaden, zegeningen en Goddelijke vruchten, die uit het lijden voortvloeien, en de laatste schakel van de keten vormen.

Maar merkt op de uitdrukking: 'nadat wij een weinig tijds zullen geleden hebben.' Lijden is slechts voor een ogenblik. Stel dat uw levensdagen tot de negentig jaren opklommen, en gij had dag aan dag lijden en droefheid; zegt, dat ieder uur u pijn en kwelling van het lichaam of smart van het gemoed, beproeving des geestes, of verzoeking der ziel aanbracht. Neemt het eens voor een ogenblik aan, hoewel het niettemin zeer onwaarschijnlijk is, dewijl gij wellicht geen negentig jaar bereiken zult, noch misschien niet alle dag een dag van beproeving, verzoeking en lijden zal wezen; maar neemt het eens voor een ogenblik aan, welnu! wanneer dan uw ziel van uw zwak lichaam bevrijd werd, om in te gaan in de gewesten van licht en liefde, en in te drinken de stromen van vrede en blijdschap uit de Hoofdfontein, het zou ten laatste slechts 'een weinig tijds' zijn. 'Wat is de tijd, gemeten bij de eeuwigheid?' Het is slechts een punt, ja, iets van zeer korte duur: 'Want onze verdrukking, die zeer haast voorbijgaat, werkt ons een gans zeer uitnemend eeuwig gewicht der heerlijkheid.'

Maar ook zelfs deze woorden gewagen van geen voortdurend lijden. Het komt en gaat, het wordt heden gezonden en morgen weggenomen. Wanneer de oven zijn werk volbracht heeft, dan wordt het goud eruit genomen. Maar het is ook na, niet vóór die tijd. Gij zegt misschien, dat gij behoefte hebt aan de genieting ener klare verzekering van uw aandeel; om bevestigd te zijn in de vrijheid van het Evangelie; om te wandelen als een bevrijd kind van God; om beweldadigd te zijn met telkens weer nieuwe openbaringen van Zijn barmhartigheid en liefde; en in uw ziel het zoete genot te hebben van een beminnelijke Heere. Zijt gij nooit op een zee van lijden heen en weer geslingerd? Of meent gij altijd in effen wateren te zullen zijn? Of is uw geestelijke zeereis nog maar een weinigje gevorderd, zodat de wateren slechts brak, en de zee nog ver af is? Neen, dat bevaren van die verse wateren maakt u niet bekwaam voor diepe wateren, noch vertonen die u de wonderen des Heeren, welke in de grote diepte gezien worden. Maar indien gij lang geslingerd werd op de geweldige stormende wateren, o! hoe welkom straalt u dan het veilige strand in de ogen, en hoe zult gij met een inwendig gejuich van vreugde uw anker laten vallen! Het is dus niet vóór- maar nadat gij 'een weinig tijds zult geleden hebben', dat wezenlijk zielsvoordeel, verzadiging en vreugde worden verwezenlijkt of inwendig ondervonden.

Maar misschien zegt gij: 'Is het niet mogelijk Christen te zijn, en nochtans niet veel beproefd of verdrukt te wezen?' Ik voor mij geloof, dat het in de genade gaat als in de natuur: wat gemakkelijk verkregen wordt is zelden waard te bezitten. Naar de gewone regel verkrijgt een mens niets gemakkelijk, dat wezenlijke waarde heeft, hetzij kennis, vermogen, geleerdheid of zelfs het schitterende goud; alles wat rechte waarde in deze wereld heeft, wordt met arbeid en moeite verkregen. En ik ben er zeker van, dat geen geestelijk mens immer een rijke bevinding van Goddelijke barmhartigheid en liefde verkrijgt, zonder meer of minder door zielsoefening te gaan. Hij is daar niet gepast voor; zijn ziel heeft nog de bekwaamheid niet om de volheid der liefde Gods te genieten. Om dit te zijn, kan hij, gelijk een vaartuig, niet te wijd van inhoud wezen. Er moet in de ziel plaats gemaakt worden, gelijk in het ruim van een schip, om de volheid van Gods barmhartigheid te ontvangen. Al het eigen moet uitgezet zijn, voordat de Heere van genade en heerlijkheid zal inkomen; de lading

vodden en prullen moet overboord geheven zijn, aler de rijke schatten van hemelse barmhartigheid ruimte vinden in het binnenste.

Het is dus na, maar ook alleen nadat wij een weinig tijds zullen geleden hebben: geweest in oefeningen der ziel, beproevingen van het gemoed, verzoeking van de satan, en meer of minder gegaan zijn door die inwendige twist en verdrukking, deze zee van stormen, dat de hemelse keten volbracht wordt in het hart, overeenkomstig des apostels betuiging: 'De God nu aller genade, Die ons geroepen heeft tot Zijn eeuwige heerlijkheid in Christus Jezus, nadat wij een weinig tijds zullen geleden hebben, Dezelve volmake, bevestig, versterk en fundere ulieden.'

O! dat deze woorden weerklank vonden in uw oren. O! dat zij door de pen van God in uw harten geschreven, ja, daarin gegraveerd waren!

Doch beschouwen wij deze zegeningen in hun orde.

1. 'Dezelve volmake u!' Wat hebben wij door dit woord te verstaan? Is het waarschijnlijk ook een volmaking des vleses? Volkomenheid in het vlees? De Heilige Schrift weet van dergelijke volmaking niets af, gelijk ook geen bevinding van een kind Gods. Maar hoe hebben wij dan dit woord te verstaan, daar de Heilige Geest het hier gebezigt heeft? 'Volmake u.' Het woord heeft zijn bedoeling; en wij willen Gods heilig Woord niet tegenstaan of verdraaien door het op een gedwongen wijze uit te leggen. Verre is dit van onze begeerte en gedachte. Ik merk dan aan, dat, met betrekking tot Gods gunstgenoten, het woord 'volmaakt of volmaken' in tweeërlei zin in de Heilige Schrift voorkomt. De eerste mening van het woord is, volmaakt in Christus: 'Gij zijt in Hem volmaakt.' De Gemeente van God wordt voorgesteld als 'zonder vlek en rimpel, of iets dergelijks te zijn,' een beschouwing, die haar Goddelijke Liefste deze treffende woorden doet uitspreken: 'Geheel zijt gij schoon, Mijn vriendin! en er is geen gebrek aan u.' In die zin is de Gemeente van God volmaakt, volmaakt in Christus, bevallig door de beminnelijkheid die Hij Zelf haar meedeelde, en zo staat zij volmaakt in Zijn volkomenheid, rein in Zijn heiligheid, glorieus in Zijn heerlijkheid.

Maar in die zin komen de woorden: 'volmake u' hier niet voor. Dat is zij alreeds; maar haar volmaking 'door lijden.' Volmaken dus, zoals er hier van gesproken wordt, is niet die door Christus' gerechtigheid geschiedt, die is een volmaking buiten hen; maar een inwendige, een proefondervindelijke volmaking, welke door de genade Gods in de ziel gewerkt wordt door lijden. En vraagt gij, wat deze inwendige volmaking is? Mij dunkt, dat wij dienaangaande een schone opheldering vinden in Hebr. 5:14: 'Maar der volmaakten is de vaste spijs, die door de gewoonheid de zinnen geoefend hebben, tot onderscheiding beide des goeds en des kwaads.' De apostel spreekt hier van het verschil, dat er is, tussen hen die zwak en onkundig zijn en hen die sterk en bevestigd zijn. Hij zegt, dat sommige kinderen waren, die zelfs de beginselen der Goddelijke waarheden nauwelijks verstonden; maar dat anderen volwassen, volmaakt waren. Dezen dan, zijn in een bevindelijk zin volmaakt, welke zinnen geoefend zijn door lange en diepe bevinding tot onderscheiding beide des goeds en des kwaads. Dit noemen wij de geestelijke uitleg der bevindelijke volmaaktheid. Zij bestaat niet in het afwezen van zonde; noch in toenemende heiligmaking; noch in iets beter gemaakt te zijn ten opzichte van onze vleselijke gemoederen; maar daarin, dat wij rijp zijn geworden in het Goddelijke leven; dat wij niet meer een kind zijn en nog altijd behoefte hebbende aan het leren der eerste grondbeginselen; maar een man in Christus, opgewassen in Hem, en rijp geworden in de Christelijke ondervinding. Dit is Christelijke rijpheid; en deze Goddelijke rijpheid der ziel wordt alleen verkregen door lijden. 'Nadat gij een weinig tijds zult geleden hebben,' zal God u 'volmaken'. Met andere woorden: zijn doorge-louterd, zodat gij de vruchten des Geestes komt voort te brengen, en wordt volwassen in de kennis, de genieting en bevinding der geestelijke zaken. De beproefde ziel komt uit de oven tevoorschijn, ontdaan van de droesem en het schuim van het eigen zelf, en zo wordt zij een vat ter eer, geheiligd en bekwaam tot gebruik des Heeren.

2. Maar de apostel gaat voort met te begeren, dat de God aller genade hen, nadat zij een weinig tijds zouden geleden hebben, 'bevestigen' mocht. Dit strekt zich enigszins verder uit. Het geeft te kennen een bevestiging van ons verstand, consciëntie, oordeel, en bevinding, niet alleen in onze beschouwing der Goddelijke waarheid, maar ook ons deel aan 'de waarheid, gelijk die in Jezus is;' opdat wij niet met alle wind der leer omgevoerd worden, maar zo bevestigd, vastgemaakt en gegrond in de waarheid Gods, dat nimmer enige aanmerking dezelve zou doen bewegen. Maar hoe is

deze begeerlijke zaak te verwerven? Lijden! Lijden is steeds het kanaal; en de oven blijft steeds het middel. 'Nadat wij een weinig tijds zullen geleden hebben'. Geleden van satan, zonde, vervolging van vijanden, en het ongeloof en de diepe bron der verdorvenheden van onze eigen harten - alleen na zulk een bevinding van persoonlijk, inwendig lijden worden wij volkomen in de waarheid bevestigd. Het aanwassen in de genade is gelijk het wassen in de natuur. De kampernoelje verheft zich in één seizoen; maar de eik heeft honderd jaar nodig om volwassen te zijn. Onze zekerste en heerlijkste aanwas is gelijk de eik, niet gelijk de populier; om te zijn een ceder van Libanon, niet een wilg aan de beek. Wij hebben zowel wortelen nederwaarts te schieten, als stoutmoedig en sterk opwaarts te groeien - zowel onze wortelen diep en wijd in de aarde te verspreiden, als sterke en verheven takken in de lucht uit te zetten. En om zo geworteld en bevestigd te worden, hebben wij onderworpen te zijn aan verdrukking en droefheid.

Nog nimmer werd er een voorbeeld aan een bevestigd Christen aangewezen, die de zodanige niet werd door middel van diepe en geheiligde verdrukking; en God zal, om onze ijdele inbeeldingen te vergenoegen, Zijn wegen niet veranderen: Hij heeft alzo gesproken, en wie zal Zijn hand afslaan?!

3. De volgende vrucht van het lijden, om welke de apostel de Heere bidt, was, dat Hij hen daardoor 'versterkte.' Maar welk een vreemde weg om versterkt te worden! Gij voelt uw zwakheid, nietwaar? 'Ja!' - zo veroorloof ik mij voor deze of gene uwer te antwoorden - 'inderdaad, dat doe ik: Och, wist gij eens hoe zwak ik ben!' Ik weet het zeer wel, mijn vriend! want ik ben zelf mijn eigen zwakheid bewust. Maar al te goed lees ik dat in mijn eigen hart; en door mijn eigen hart in te zien, lees ik in het uwe. Maar gij zegt: 'Hoe zwak ik ben!' Maar vriend! hoe wilde gij dan immer anders zijn? Hebt gij begeerte, om niet meer zwak te wezen? 'Ik wilde sterk zijn', antwoordt gij. Welnu, dat kunt gij wezen: 'Als ik zwak ben', zegt Paulus, 'dan ben ik machtig.' Daar is het ware geheim van alle sterkte. Wat maakt ons sterk? Zwakheid. 'Hoe, zal zwakheid ons versterken? Dat is een plumpe tegenstrijdigheid', zegt gij. Neen, dat is het niet. De Heere Jezus kan u alleen dan versterken en Zijn kracht aan u verheerlijken, wanneer gij in uzelf zwak gevoelt; en zo verkrijgt gij enige gelijkheid aan die geloofshelden, waarvan in Hebréeën 11 gezegd wordt, dat zij 'uit zwakheid krachten hebben gekregen.' Alle andere sterkte is van geen waarde.

Als ik deze avond hier gekomen was en stond te prediken in eigen kracht; zou ik het waardig zijn om aangehoord te worden? Maar kom ik gans zwak en krachteloos, dan is ook al mijn sterkte van- en uit God. En evenzo, als gij wel gesterkt kwam om Gods Woord te horen verkondigen, dan hebt gij geen behoefte dat Christus Zijn Woord zegent en uw ziel kracht zal meedelen; maar indien gij als een ledig vat tot God komt, opdat Hij Zijn liefde en genade daarin zal uitstorten, dan zal de Heere u verhoren. Was het zo niet met David? 'Ten dage als ik riep, zo hebt Gij mij verhoord; Gij hebt mij versterkt met kracht in mijn ziel.' Maar gij zegt: 'Ik heb zeer onlangs vele beproevingen gehad; ik heb verdrukkingen in mijn lichaam gehad, of beproevingen in mijn betrekkingen, of mijn omstandigheden waren benauwende, en wat daarop het zegel zette, was, dat ik zo verduisterd van gemoed was en van alle zijden omringd werd met krachtige verzoeken. Onder dit één en ander kon mijn goddeloos hart het niet laten tegen God te rebelleren en op te staan; en, geloof mij, ik had werk om bij dit alles grond onder de voeten te houden.' En nu, wat hebt gij daardoor geleerd, en waartoe heeft u dit gebracht? Zal het goed wezen, dan heeft het u gemaakt: een heilbegeerig hoorder van het Evangelie; verlangende naar de God aller genade, om aan u de rijkdom Zijner barmhartigheid te openbaren; gespeend aan de wereld, uw eigen armen en voeten verbrekende; uw vleselijke vrijmoedigheid en betrouwen verwoestende; en u een gepast voorwerp voor de Heere Jezus Christus makende, om in u te werken het willen en het werken naar Zijn Goddelijk welbehagen. Dat alles is de vrucht en uitwerking van het lijden, indien het aan uw ziel geheiligd werd. Ziet op Mozes; hoe zwak was hij! Toen God hem riep tot zijn zending naar Farao, was zijn antwoord: 'Ik ben geen man wel ter tale;' maar God bekwaamde hem te spreken en te handelen. Ziet op Abraham, en de loop van Gods bedelingen met hem. Hoe werd Gods kracht heerlijk geopenbaard in zijn en Sara's natuurlijke zwakheid! Ziet op David, de baardeloze jongeling, uitgaande tegen de reus! Alzo is uw zwakheid, maar een noodzakelijk toebereidsel om u daaruit krachtig te maken. Ja, mijn wens en begeerte is, dat sommigen uwer, indien niet allen, te dezer ure arm en nooddruftig, zwak en hulpeloos waren bij zichzelf. Zovelen er van de zodanigen zijn, vindt God een oorzaak en noodzaak Zijn kracht te verheerlijken.

4. De laatste zegen waarom de apostel, als een gevolg van het lijden, God bidt, is, dat Hij hen daardoor 'funderen! Ik sprak deze morgen van een gebouw. Nu, gij weet, dat zal een gebouw staan, dan moet het eerst gefundeerd wezen. Zo is het met ieder gebouw. Een brug heeft soms wel enige pijlers nodig om te funderen; en voor het merendeel moet elk gebouw de tijd hebben om gefundeerd te worden, opdat gij zeker zult wezen dat het vast staat. Het wordt bevestigd door te zinken en wordt vast door van zijn oorspronkelijke hoogte iets te verliezen; het gaat in de grond opdat het zal staan, het zakt opdat het niet zou vallen. Zo moet gij gefundeerd worden, indien gij staat; niet op uzelf, maar op het werk van Jezus, de Levende Steen door God gelegd in Sion. Gefundeerd te zijn, is niet vastgesteld te wezen in ijdel, vermeten vertrouwen, maar om een vaste stand te hebben in Christus door de onderwijzing en het getuigenis des Heiligen Geestes, en zo Christus te kennen en de kracht Zijner opstanding. Daar moet een funderen zijn in- en op de Heere Jezus; en een rusten van het ganse gewicht van de zaligheid der ziel enigen alleenlijk op Hem, Die bekwaam is zalig te maken. En hoe meer de ziel zo op het fundament bevestigd is, des te vaster en nauwer vereniging zal het daarmee hebben.

O! beschouwt eens deze dingen, want zij behelzen in zich onderzoekingen des harten. Neen, ik vrees niet voor de onderzoeking mijner leer. Niet dat de woorden en zaken, die ik voor u zocht te prediken enige waarde hebben, voor zover ik die spreek; maar dat, wat ik u verkondigde zijn vaste en gewisse waarheden; en ik ken haar als zodanig. Zij zijn met Gods Woord in de nauwkeurigste overeenstemming, en naar ik meen, ook met de bevinding van Gods gunstgenoten. Stelt uzelf eens in de weegschaal, en onderzoekt, of God een goed gewicht op u gelegd heeft. Zeg mij: wie zou reden hebben tot beven en sidderen, wanneer de opzichters komen, om hun maten en gewichten te onderzoeken? Is het niet de bedrieger, de oneerlijke winkelier, die hun aangezichten met vreze aanziet? De eerlijke winkelier haalt met alle vrijmoedigheid zijn maten en gewichten tevoorschijn, en heeft geen reden, om in vreze en beving achteruit te schrikken. Alzo zullen de onderwijzingen Gods de proef moeten kunnen doorstaan. Gij moogt zeer zwak zijn, welnu! de maten en gewichten van de winkelier zijn ook niet allen van dezelfde grootte en zwaarte. Daar is zowel een pint als een twee stoops maat; zowel het vierendeel van een ons als een zestien ponds gewicht; maar toch moeten zij allen wettig gewicht zijn, en het koninklijke stempel dragen. Zodat, indien gij zegt, dat uw genade klein en gering is, dan roep ik u toe: 'Het zij zo, daar is erger dan dat!' Indien wij hoven hebben, of beminnaars van bloemen zijn, dan bewonderen wij zowel de kleine struik als de grootste; en ook is er een even volmaakt leven in de tedere bloem als in de sterkste plant. Alzo, indien gij in de hemelse hof geplant zijt, dan zal de hemelse Landman u ook bewateren en geven te groeien. Immers, ook gij had veel liever een levende kleine plant in uw tuin, dan een hoge, hoewel dode boom. Al de bomen der gerechtigheid geplant door de Heere, zijn levende, aanwassende bomen, bewaterd en aangekweekt door de dauw en regen des Geestes. Ziet derhalve, of gij in uw harten iets vindt van de genade Gods. O! welk een barmhartigheid zelfs maar één greintje deelachtig te zijn! Welk een barmhartigheid door God te zijn levend gemaakt! Gij moogt beproefd, verzocht en geoefend zijn; maar indien gij één van des Heeren volk zijt, zal dat bij de uitkomst tot uw voordeel blijken te zijn. Maar zijt immer gedachtig, dat er een oven is door te gaan, om alle zelfvertrouwen en vrijmoedigheid te verbranden, en u een vat te maken tot des Heeren gebruik toebereid. Gij zijt geroepen om de beproevingen te ondervinden, en de verzuchtingen en het gekerm dat gij steeds uit, zijn geestelijke offeranden aannemelijk in Gods ogen. Deze dingen zijn aangebracht om u te volmaken in de dingen Gods, te bevestigen in de waarheid, te versterken in het geloof, de hoop en de liefde, en te funderen in het zoete vertrouwen en de vrijmoedigheid in de Heere Jezus. 'O!' zult gij zeggen, 'als het zó gelegen is, dank zij dan Gode voor elke beproeving; dank voor elke oven, iedere oefening, en elke verdrukking; zij hebben mijn ziel in een vaste stand gebracht, zij hebben mij Christus dierbaar gemaakt, Zijn liefde beminnelijkheid, mij volkomenlijker geleid in de waarheid, 'gelijk die in Jezus is', en mij rijker en gezegender beschouwingen gegeven van Immánuël, God met ons.

Dit nu is de grote en voorname begeerte des harten; niet dat wij de oven begeren, maar wij wensen de grote weldaden en voordelen, die daaruit voortvloeien. O dat 'de God aller genade, Die ons geroepen heeft tot Zijn eeuwige heerlijkheid in Christus Jezus', in de woorden van onze tekst - 'nadat wij een weinig tijds zullen geleden hebben, ulieden volmake, bevestigte, versterke en fundere.' AMEN.